

διὰ τῶν δωματίων τῶν προνομιούχων μελῶν τοῦ Συλλόγου ὅπερ τινὲς κατώρθωσαν, καθ' ὅλην τὴν δυσάρεστον ὑποδοχὴν, ἥτις προσεγγίγνετο αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ κ. Λάμπρου.

Ἐθουλουλοῦ.

ΑΘΗΝΑ

Ὁ ἔθνικός μας ποιητὴς προχθὲς ἴστον Παρνασσὸ ἐπίγειο Παράδεισο μᾶς εἶπε τὴν Ἀθήνα, στεφάνι μὲ τὴ λύρα του τῆς ἐπλεξε χρυσό, τὴν ἴστολισε μὲ γιασμελιὰ, τριαντάφυλλα καὶ κρίνα. Τὴν εἶπε γλυκοχάραγμα, τοῦ Γαβριὴλ λουλουδι, αἶμα Χριστοῦ, μετάληψι, τῶν τραγουδιῶν τραγοῦδι.

Πολὺ καλά... ὁ Ἀχιλλεὺς ἄς τὴν ἐγκωμιάζῃ, εἰς τὸν Παράσχον ὁ καθεὶς τὰ πάντα ἐπιτρέπει· πρέπει συχνὰ σὺν ποιητῆς νὰ μᾶς ἐνθουσιάζῃ, κί' ὅλα ἐμπρὸς του φωτεινὰ κί' ὠραία νὰ τὰ βλέπῃ· Ὅμως ἐγὼ ὁ μασκαρᾶς τὰ βλέπω ὅλα σκοῦρα, καὶ εἶναι μόνη μου ζωὴ ἡ γοῖνια κί' ἡ μουρμουῖρα.

Ἄς καίη ὁ Παράσχος μας τὰ ἄψυχά μας στήθεα μὲ τῆς παθένου Μούσης του τὸν ἀσέβηστον πυρῆνα· ἀλλ' ὅποιος ἀπὸ σᾶς ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, ἄς ἔλθῃ νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ τί εἶναι ἡ Ἀθήνα. Ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἐψάλλε μακρὰ εἰς ἄλλη σφαῖρα, κί' ἐγὼ δὲν τὸ ἐκούνησα στιγμή ἀπὸ ἴδω πέρα.

Ἀθήνα...ξέρεις τί θὰ πῆ, πουλάκι μου, Ἀθήνα; ἀποπατος ἀπέραντος ἐν μέσῳ ἀποπάτων, τραμπουκαριό, μαχαίρωμα, χοροὶ, σουπιδες, πᾶνα, καὶ ἄσμα καθημερινὸν γαῖδουρινῶν ἀσμάτων. Νοθείας καὶ καλπουζανιάς ἡ πρώτη ἐπιστήμη, λημέρι κάθε κλεφτουριάς, τῶν ψοφημιῶν ψοφήμι.

Ἀθήνα ξέρεις τί θὰ πῆ;... πνιγμός καὶ ἀηδία, ἀπὸ σκουπίδια καὶ κοπριάς ὠραίο περιβόλι, οὐροδοχείων, φανικοῦ ὀξέος εὐωδία, καὶ βύλογιά Ἀράπικη χωρὶς γιαιτροὺς καὶ μπόλι. Σθυσμένο γκάζι, ἐρημιὰ, καὶ λάκκος ἀνοιγμένος, Δελτίον Ἀστυνομικόν, κλητῆρας κοιμισμένος.

Κί' ἂν ὁ Παράσχος σὺν ξυπνᾷ εὐθύς - ὄν νοῦ μυρῶνες, καὶ ἂν πατῆ ἴστης πέτραις τῆς καὶ κἀνῆ Παρ-
[θενῶνες,

ἀλλὰ μυρῶνα καὶ ἐγὼ τὴ μύτη μου μὲ σκόνη, καὶ σχίζω τὰ παπούτσι μου σὲ μυτεραῖς κοπρόναις. Πατῶ καὶ μὲς ἴστης λάσπαις τῆς, πατῶ καὶ μὲς ἴστη σκόνῃ, καὶ κάνω μ' ἐνθουσιασμό... καινούριο πανταλόνι

Ἀθήνα ξέρεις τί θὰ πῆ;... ἀδιάκοπο τσουμποῦσι, ἐθημεροὶ παντοταινῆ, σευνὸ **Γλωσσοκοπάνα, Γαρούφω, Τρελλο-Μαριγώ,** τοῦδάγρα τοῦ **Μπουρ**
[δούση,

δοξολογία, ἐκκλησιὰ κί' αἰώνια καμπάνα. Κυρίαις κλέφτραις, κίνησις κλητῆρων κί' Ἀστυνομῶν, καὶ ποῦ καὶ ποῦ πλάκώματα ἵπποσιδηροδρόμων.

39

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

39

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 406)

Βεβαιώσου τοῦλάχιστον ἂν εἶναι αὐτή!

— Εἶμαι βεβαιωμένος, Μηνᾶ.

— Καὶ ποῦ ὑπάγει;

— Εἰς τὸν τόπον τῆς δυστυχίας; βεβαίως, Ναι, τοῦτο εἶναι ἡ μεγίστη δυστυχία μου, οὐδέποτε ὑπέφερα τόσον. Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι εἶχον κενώσει ὀλόκληρον τὸ πατήριον. Δὲν ἠδυνάμην νὰ προῖδω τὴν δυστυχίαν ταύτης τῆς νυκτός.

— Τί λέγεις;

— Ναι, τώρα δὲν φοβοῦμαι πλέον ὅτι ἦτο γραπτὸν ἐπληρώθη. οὐδὲν ἄλλο μένει ἢ ὁ θάνατος.

— Καὶ ὅμως, ἴσως ἐδῶ νὰ ἠδυνάμην νὰ προλάβωμεν μίαν δυστυχίαν, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Ἄν ἐπλησιάζομεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα! ἂν ἐγνωρίζομεθα μὲ αὐτήν!

— Ὅχι, ὄχι· ἐνθουσιάζω τί σοι εἶπα· νὰ παρακολουθῶμεν καὶ νὰ μὴ προτρέχωμεν. Ὁ ἀκολουθήσωμεν λοιπόν! ἔλα μαζί μου Μηνᾶ.

Τὸ ἀκάτιον ἐπλεε παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς ἦν ἐμελλε νὰ κάμψῃ καὶ οὕτω νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἕτερον λιμένα, ἐν ᾧ ἦτο ὀρμισμένος ὁ στόλος. Ὁ Βενδικὴς καὶ ὁ Μηνᾶς ἠκολούθησαν τὴν παραλίαν ὁδὸν καὶ βαδίζοντες ἐπὶ τῆς ἀμμου ἠκολούθουν τὸν πλοῦν αὐτοῦ. Ἐν ταῦτοις ἐφθασαν εἰς μέρος, ὅπου ὑπῆρχον βράχοι δύσβατοι καὶ ἡ κλιτύς καθίστατο ἀπόκρημος.

— Πῶς θὰ προχωρήσωμεν ἐδῶ, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Ἐλα ἀπὸ ἐδῶ, Μηνᾶ, εἶπεν ὁ Βενδικὴς, γνωρίζω καλῶς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη. Σὺ βλέπω τὰ ἐλλοπισμῶνες.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς πλαγίαν ἀτραπὸν διασχίζουσαν κατὰ πλάτος τὴν ἀκτὴν καὶ ἄγρουν εἰς τὸν λιμένα.

Ἐν ταῦτοις ἡ νέα γυνὴ ἐβλεπεν ἀνησυχῶς τὴν κατασκοπεῖαν, ἦν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐφάνιντο ἐξασκοῦντες ἐπ' αὐτῆς.

— Δικτὴ μᾶς ἀκολουθοῦν οἱ δύο οὗτοι; εἶπε πρὸς τοὺς κωπηλάτας;

— Ἐκινήθη ἡ περιέργειά των, κυρία, ἀπῆλθον ὁ Νάσος. Ἄλλ' ἴδού, τώρα ἠλλαχθὲν δρόμον. Δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσι πλέον. Φαίνεται ὅτι ἦσαν βράχους ἀδιαβάτους ἐνώπιόν των.

Ὅτε ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ Βενδικὴς ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα καὶ εἶδον ἀντικρὺ των τοὺς ὑψιπενεῖς ἴστους τῶν γαλερῶν τοῦ

Ἄθῆνα ξέρεις τί θά 'πῃ; ... ἴστον καφρονέ χουζοῦρι, ἴστη ντάλα τοῦ μεσημεριοῦ λωποδυτῶν ἀμάκες, Χρηματοστήριο, γροθιαίς, κλεφτομεσίτου μούρη, κοκόταις μέσ' ἴστης ἀμαξιαίς, παντιέραις, σακκάραις. Κληροναρίο, παρόσημο, γαλόνη κάθε μῆνα, αὐτό θά 'πῃ **Ῥωμαϊκό**, αὐτό θά 'πῃ **Ἄθῆνα**.

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Καί πάλιν ἡ κατάστασις τοῦ μεγαλειτέρου μας ἀσθενοῦς κρισιμωτάτη. Ἐνῶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης παρατηροῦντο ὡχρὰ συμπτώματα βελτιώσεως, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεφάνη πάλιν ὁ καταπονῶν τὸν γέροντα πυρετὸς ἀναχθεὶς ὑπὲρ τοὺς 39 βαθμούς, ἀφαιρέσας τὸν ὕπνον μέχρι τῆς πρωίας καὶ πολλὴν προξενήσας ἀγωνίαν. Τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς χθὲς ὁ πυρετὸς ὑπέστη ὕψισιν καὶ ὕπνωσεν, ἀφυπνισθεὶς μετ' ὀλίγας ὥρας με ἀσθενέστερον πυρετὸν (β. 38,5) εἰς τοὺς ἰατροὺς ἔκρυψε τὴν πραγματικὴν του κατάστασιν, ἀγνοοῦμεν δικαί, εἰπὼν ὅτι πέρασε πολὺ καλά. Περὶ μεσημβρίαν ἐζήτησε κ' ἔφαγε τεμάχιον μπεκάτσας, ἦν ἐπρομήθευσεν ὁ φίλος Κυβερνήτης Πετιμεζᾶς. Οἱ ἰατροὶ εὗρον τὴν κατάστασιν του στάσιμον, ἐν ἀμικχανία εὐρισκόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ στενοχωρία πλέον τῶν 39 βαθ. Περὶ μεσημβρίαν κατελήφθη ὑπὸ διαθέσεως πρὸς ὕπνον κ' ἐκοιμήθη ἄσπρα. Ἀπὸ τῆς χθὲς δὲ ἐζήτησε καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ προσηλιακόν, δωμάτιόν του.

Ὅταν πρὸ τριετίας ἦτο εἰς Γενεύην ὁ Γαμβέττας, ἔτυχεν, εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον νὰ συγκατοικήσῃ καὶ ὁ πρίγκιψ Ἰερώνυμος Ναπολέων, ὡς καὶ ὁ Ὁρλεανίδης Δουξ τῆς Ὀμαλῆς, ἄλλος πάλιν αὐτὸς μνηστήρ. Ὁ Γαμβέττας προσκαλέσας τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ εἶπε: «Πρόσεχε νὰ μὴ συναντηθῶν οἱ δύο αὐτοὶ καμμιά φορά, διότι ὁ Δουξ τῆς Ὀμαλῆς εἶναι ἰκανὸς νὰ καταφέρῃ καμμιά γροθιά σ' τὴ μύτη τοῦ Ἰερωνόμου». Καὶ πράγματι ὁ ξενοδόχος διὰ χιλίων στρατηγημάτων κατώρθωνε ποτὲ νὰ μὴ συναντηθῶν, οὔτε εἰς τοὺς διαδρόμους, οὔτε εἰς τὴν αὐλὴν οὔτε εἰς τῆς σκάλας οἱ δύο ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ προσδοκῶντες προῖκα ἀς σπεύσῃσι νὰ ἀγοράσῃσι τὴν κωμῶδιαν τοῦ κ. Βύαγγ. Χ. Παπαγεωργακοπούλου «Ἡ προσδοκία μιᾶς προικῆς», πωλουμένην παρὰ τοῖς Καταστήμασιν Ἀνδρέου Κορομηλά. Εἶναι καλογραμμένη, καλοτυπωμένη, γεννᾶ εὐθυμίαν καὶ γέλοια, ζεστή ζεστή, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι μία κωμῶδια. Ἡμεῖς ἐγελάσαμεν πολὺ.

Ἐὰν εἴχομεν ὀξυδερκεστέρους Εὐρωπαίους ἀνταποκριτὰς, ἠδύνατο νὰ τηλεγραφῆσῃ ἐν καλῇ τῇ πίστει ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐτοιμάζεται νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν γείτονα Ἐπικράτειαν, προχωροῦσαν δηλαδὴ πέραν τοῦ Σιδηροῦ Παλουκίου, τοῦ τελευταίου σημείου τῆς Τρικουπικῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὴν λύσιν καταδιώκονται ἐπίστρατοι. Οἱ διώκται χωροφύλακες εἰσέρχονται εἰς τὰ γυμνάσια, συλλαμβάνουν ἀπὸ τῆς κόμης φοιτητὰς ἐκ Μακεδονίας, τοὺς ὀδηγοῦν γρόνθοις καὶ κοντακίοις εἰς τὸ Φρουραρχεῖον, τοὺς περιορίζουν ἐπὶ ἰκανὰς ὥρας, κἀκονοῦν ἀνάστατον τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους των καὶ ἔπειτα τὸ ἀλλαξοπιστήσαν τουρκοφρουρα-

Βενετικῷ στόλου διαγραφόμενος ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου καὶ κατῆστερωμένου στερεώματος, ἡ λέμβος δὲν εἶχεν ἀναφανῆ ἀκόμη. Παρῆλθε χρόνος τις, ὅστις ἐφάνη μακρὸς εἰς ἀμφοτέρους, καὶ δὲν ἀνεφαίνεται. Ἐπρόκειτο νὰ κάμψῃ τὴν ἄκραν καὶ ἦτο εὐλογος ἡ βραδύτης αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς ἀνυπομόνουν. Ὁ δεῦτερος μάλιστα ἐξέφρασεν ὑπόνοιάν τινα.

— Καλὰ ἔλεγα ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ προλάβωμεν δυστυχίαν. Τίς ἤξεύρει τί συνέβη εἰς τὴν λέμβον, μεταξύ δύο ἀνδρῶν καὶ μιᾶς γυναικὸς;

— Ὅχι, Μηνᾶ, μὴ ἀνυσοχῆς περὶ τούτου. Ἄλλως δέ, οὐδὲν εἶναι χειρὸν τῆς πραγματικότητος.

Τούτο μεθερμηνευόμενον ἐσήμαινεν· αὐδεύει δυστυχία εἶναι μεγαλειτέρα ἐκείνης ἧτις με ἐπληξεν ἡδῆ.

Παρῆλθεν εἰσέτι χρόνος τις, καὶ ἡ λέμβος ἀνεφάνη. Ἡ Αὐγούστα ἐκάθητο ἐν τῇ πρύμνῃ συνεσπειρωμένη, τυλιγμένη εἰς τὸ σάλι τῆς καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐκωπηλάτου.

Τί διανοεῖτο ἄρα ἡ γυνὴ αὕτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; ὑπόνοιά τις προσέβαλε τὸ πνεῦμά της. Ὁ εἰς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν τῶν παρακολουθούτων τὴν λέμβον ἴσως ἦτο ὁ σύζυγός της. Τῇ ἐφαίνετο ἀπίθανον, ἀλλ' οὐχὶ ἀδύνατον. Ἡ ἰδέα αὕτη τῇ ἐπῆλθεν, ὡς φάντασμα μὴ περιμενόμενον, ὡς ἀνάμνησις ταρεῖσα πρὸ πολλοῦ. Ἐπῆρχεν ἐν τοῖς ἐρεπίτοις τῆς καρδίας ἐκείνης τόπος διὰ τὸν σύζυγόν της, ὃ ναι, πέσει κρύπτουσι τὰ ἐρείπια! καὶ ἔπειτα

ὑπὸ τὰ συντρίμματα τῆς καρδίας, ὑπῆρχε τὸ σκοτεινὸν ἄντρον τῆς συνειδήσεως. Τὸ ἄντρον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡχώ τις. Ἡ ἡγὼ αὕτη, ὅσον καὶ ἂν πιεσθῇ, ὅσον καὶ ἂν συμπιγῆ, λαλεῖ πάντοτε, καὶ σπανίως ἐπιστομίζεται. Τὸ ἄντρον τοῦτο, φεῦ! ὑπῆρχεν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ στήθους τῆς γυναικὸς ταύτης. Ποῦ διευθύνετο ἡ γυνὴ αὕτη καὶ τί ἐσκόνη; ὑπάρχει βῆμα ὀλισθηρότερον τούτου; ὑπάρχει κρημνὸς κατωφερέστερος; Ἄλλ' ἡ Αὐγούστα εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ καταμετρήσει τὸν κρημνὸν τούτον, καὶ δὲν ἐπτοεῖτο ἐξ αὐτοῦ. Εἶχε μάθει ἤδη νὰ περιφρονῇ ἑαυτὴν καὶ ἔριπτεν εὐκόλως πέπλον ἐπὶ τῆς διανοίας της.

Εἶχεν ἄρα φυσικὸν τι ὁ ἔρωσ τῆς Αὐγούστας; Ἄγνοῶ. Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἠδύνατο νὰ νομισθῇ ὡς προερχόμενος ἐξ ἐπαθῶν καὶ ὡς ἔργον βασκανίας καὶ μαγείας, ὡς καὶ ἐνομισθῆ. Καὶ θά ἦτο εὐτύχημα ἂν ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἦτο καὶ εἰς ἡμᾶς δυνατή. Ἀλλὰ ποσπανῶς διατάραις τις ἀνεξήγητος εἶχε συμβῆ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῆς. Πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν Βενετὸν, εἶχε εἰρηνικῶς καὶ οὐδ' ἠρώτα ἑαυτὴν ἂν ἦτο εὐτυχίς. Εἶχε μόλις νυμφευθῆ πρὸ δύο ἐτῶν. Ὁ σύζυγός της ἦτο ἀνὴρ κατὰ πάντα λόγον ἀξίος συμπαθείας. Ἦτο γενναῖος καὶ ἐνάρετος. Ἦτο κατὰ πέντε ἔτη πρεσβύτερος αὐτῆς, δεκαοκταετοῦς οὔσης κατὰ τὸν γάμον. Ὡς ἀνὴρ ἦτο ὠραῖος· εἶχεν οὐχὶ κανονικοὺς τοὺς χαρακτήρας, τὸ βλέμμα ἀστράπτον καὶ τὴν ἐπιδερμίδα μελαγχροινὴν. Ἐδέσποζε τοῦ εἴκου καὶ ἐδέσποζετο ὑπὸ τῆς γυναι-

χείον τούς αποπέμπει ευγενέστατα με έν άλλο γυαλις όλντου.

Και έπειδή όλαι αί πράξεις τής έξουσίας φέρουσι δυστυχώς επιδημικών χαρακτήρα, τό Μακεδονικόν κρούσμα δέν περιωρίσθη είς τούτο· έδιπλασιάσθη.

Με τήν διαφοράν ότι αντί χωροφύλακος τήν φοράν αυτήν έχομεν τόν πρωτεξάδελφόν του, αστυνομικόν κλητήρα.

Έβρόν νεανίαν εκ Μακεδονίας μαθητήν γυμνασίου συλλαμβάνει προχθές; επί τής 'Οδοϋ Σταδίου κλητήρ αστυνομικός και του αρχίζει τέτοια γροθοπατινάδα, ως να του έφόνευσεν ο νεανίας τρεις τό ολιγώτερον πατέρας. Του σπατάς διόπτρας τάς όποιάς έφερε; του ρίχνει τό καπέλλο κάτω; και αφού έφερε τό θυμά του είς τοιαύτην κατάστασιν ανοίγει τότε τά στραβά του, βλέπει ότι δέν είναι αυτός τόν όποϊόν ήθελε να γρονθοκοπήσιν, και αρχίζει να του ζητή συγγνώμην. Είς επίμετρον δε τής ίπποτικότητος αυτού, βγάξει πέντε έξ δεκάρας τάς όποιάς ζητεί να δώση είς αποζημιώσιν τών γυαλιών. 'Ο νεανίας μόλις λυτρωθείς έσπευσε να μεταβή είς τό δωμάτιόν του προς μελέτην του Συναγματικου δικαίου του κ. Σαριπόλου.

Έχομεν και άλλο κρούσμα :

'Ο βουλευτής Λεβαδείας κ. Παπκσταθόπουλος διήρχετο προχθές νύκτα από τής Διευθύσεως τής αστυνομίας, και είδε, και ήκουσεν ένα βραχνομέθυσον αστυνομικόν κλητήρα δέροντα άνηλεώς δύο τρεις καλλίστων οικογενειών νέους, τούς όποϊους είχε συλλάβει και έδηγήσει είς τό κρατητήριον ως έυρεθέντας παρά τήν άδειαν του κ. Κοσονάκου είς τό κέφι.

Και τώρα θρήνει, ίησούτα Αϊών, και επιτίμα και φρύ-

απτε και κουφολόγει εναντίον τών Βουλευτών ως μη συνεργομένων και παραλούντων τήν πολιτειακήν μηχανήν ! !

Ποίαν βρέ, μηχανήν ; Τήν ξυλομηχανήν του Κοσονάκου, τήν πεταλομηχανήν τών χωροφυλάκων ή τήν χρυσομηχανήν τών δημογώνου σου !

Αϊσχος όμως και είς τήν νεολαίαν του Πανεπιστημίου και τών γυμνασίων οϊτινες ούτε δια μίας έγγραφου ή προφορικώς ή χειρικώς διαμαρτυρήσεως δέν βοώσι κατά τής άτιμώσεως ενός εκ τών ιδικων των εναντίον τοιούτων σκυθάλων τής έξουσίας. Που είναι τό αίμά της ; Πύον ! Που είναι τό αίσθημά της ; Άχυρον ! Που είναι ή κραυγή της ; 'Ρόγγος ύπνου ! Αϊσχος ! Αϊσχος !

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Ούτε χθές; ή ώραία λιακάδα, ή ασθένεια του Κουμουδούρου, ο φόβος τών φόρων, τό άρθρον τής 'Εφημερίδος και τά δάκρυα του Αϊώνος έκαμνν πάλιν να λείψουν περι τούς είκοσι ύπουργικοί και άλλοι τόσοι αντιπολιτευόμενοι και να μη γίνη άπαρτία. 'Η Νέα 'Εφημερίς έχει δίκαιον : Δέν ύπάρχει κυβέρνησις.

κός. Τήν ήγάπα, ως ήδύνατο να τήν αγαπήσιν, μετ' ευσεβούς έρωτος. Αύτη δε ήτο τιμία γυνή. 'Ητο περιπαθής, τρυφερά, συνετή και φιλόνηρωπος. Ουδέποτε ήδύνατο να παρεκτραπή. Κατά τούς αρχαίους χρόνους ήθελε τήν νομίσει τις ως τήν μόνην θυγατέρα τής θεάς 'Εστίας, συνελθούσης μετ' ευτυχούς τινος θνητού. Τίς ήδύνατο να τήν αποπλανήσιν ; Νύκτα τινά, ο σύζυγός της είχε εισαγάγει ξένον τινά είς τήν οικίαν. 'Ο ξένος ούτος τήν είδε διαβαίνουσαν, και χωρίς να είξεύρη μετá βεβαιότητος τίς ήτο, τήν παρεκλούθησεν. 'Ανέβη κατόπιν αυτής είς τόν αρχαίον εκείνον πύργον, τόν έχοντα τοσοϋτον φανταστικήν φήμην. 'Ητο περι τά μεσάνυκτα, ήτο ή ώρα τών φασμάτων και τών έρωτών; τήν είδε; τή έπροξένησε τρόμον, τή ενεποίησε συμπάθειαν. 'Ηράσθη αυτής. Συνέλαβε τό σχέδιον του να τήν άπαγάγη. 'Εξετέλεσε τό σχέδιον τούτο. Τήν άπήγαγε χωρίς να έχη βεβαιότητα ότι ήγαπάτο. Είξευρε μόνον ότι τήν ήγάπα έμμανώς. Τίς ήδύνατο να πιστεύσιν ότι αύτη, καιπερ δια του δόλου άπαχθείσα ύπ' αυτόν, έμελλεν ουχι να τόν αποστραφή, αλλά να τόν αγαπήσιν ; Και όμως τόν ήγάπα ήδη. Δέν είναι ταύτα μυστήρια ; 'Αλλ' ουχι, δέν είναι μυστήρια. Είναι ή αιωνία τάσις τής ανθρωπίνης καρδιάς είς τό ναγαπά πάν τό μισητόν. Μη άνακράξητε κατά τής βλασφημίας ταύτης, δέν είναι βλασφημία. Είναι αλήθεια. 'Αρρηνήσατε ύμäs αυτούς. Ουδείς έχει πεποιθισιν προς πάντα, όσα λέγετε εκτός του στόματος. "Όσα

λέγετε προς ύμäs αυτούς, εκείνα είναι αληθή. Τίς αγαπά τήν άρετήν ; ουδείς. Πάντες αγαπάτε τήν κακίαν. Ουχι μόνον τήν αγαπάτε, αλλά τήν θαυμάζετε. Ουχι μόνον τήν θαυμάζετε, αλλά τήν θυμιάτε. Καλώς έχει. Ουδείς φθόνος. Ουδόλωσ μάς ενδιαφέρει τούτο. 'Αλλως δε, άρκεί ότι πάντες, ως προς τούτο έχομεν αποχωρώντας λόγους ίνα θαυμάζωμεν ήμäs αυτούς.

'Επέστη ο καιρός τής αυτολατρείας, και πάσαι αί άλλαι θρησκείαι κατηργήθησαν. 'Αρκεί να τρέψη τά πάθη του εκαστος, και προς τί χρησιμεύουσιν αί άλλαι λέξεις ; — 'Εν τούτοις ή άτυχής Αύγουστα δέν είχε πάθη οϋδ' έτρεφε τοιαύτα. 'Ητο άθώα. 'Αλλά ποία βασκανος μοίρα, παρέστησεν ένώπιον τών οφθαλμών της τόν Βενετόν εκείνον ; Ούτος τήν εκυρίευσεν ως έξ έφόδου, τήν έλαθεν άνευ δρων. Τήν ήμάλωτισε χωρίς να δέχηται λύτρα. Αύτη έθαψε πάσαν άνάμνησιν, έπέβαλε σιγήν είς πάσαν τύψιν και ήτε ευτυχής; να μένη παρ' αυτόν. 'Αλλ' έντός ολίγου έννόησεν ότι δέν ήδύνατο να πληρώσιν τό κενόν καρδιάς πλεούσης έν τώ άχανεί και άκούσης. 'Ενόησεν ότι εκείνος ήτο άπιστος, ότι δέν ήγάπα, ότι έφέρετο πανταχόσε. Τότε δέν ήδύνατο να μένη παρ' αυτόν, δέν ήδύνατο όσαύτως να επανέλθη προς τόν σύζυγον της. Που να καταφύγη ; Πάσαι αί θύραι ήσαν κεκλεισμένοι προς αυτήν. 'Υπήρχε κατ' εκείνους τούς χρόνους μία πύλη ευρύχωρος, πανδέγμων, έν κοίλον άμέτρητον.

(Ακολουθεί)